

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2006 r. — SNIA przeciwko Komisji

(Sprawa T-194/06)

(2006/C 212/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: SNIA S.p.A. (Przedstawiciele: adwokaci Alberto Santa Maria i Claudi Biscaretti di Rufia)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran, w zakresie w jakim nakłada ona na SNIA S.p.A., jako adresata tej decyzji, solidarnie z Caffaro S.r.l. grzywnę w wysokości 1,078 mln euro;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie to ta sama decyzja co w sprawie T-185/06 L'Air Liquide przeciwko Komisji.

Podkreśla się w tym względzie, że w decyzji tej pozwana twierdzi, że w czasie zaistnienia spornych faktów spółka Industrie Chimiche Caffaro S.p.A. (zwana dalej „ICC”) była zależna — z punktu widzenia procesu decyzyjnego — nie tylko od Caffaro S.p.A., spółki notowanej na włoskiej giełdzie, która kontroluje ICC w 100 %, ale również od skarżącej, większościowego akcjonariusza spółki Caffaro S.p.A., posiadającej od 53 % do 59 % jej kapitału. Głównie z powodu tego pośredniego powiązania skarżąca jest uważana za odpowiedzialną solidarnie za naruszenie, które Komisja zarzuca spółce Caffaro S.r.l.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi, że:

- Komisja nie wykazała istnienia stosunku zależności między SNIA a ICC w spornym okresie. Komisja nie wykazała również istnienia, w tym samym okresie, stosunku zależności między Caffaro S.p.A. a ICC;
- jeśli chodzi o znaczenie połączenia Caffaro S.p.A. ze SNIA dla celów stwierdzenia decydującego wpływu SNIA, Komisja nie uwzględniła okoliczności, że połączenie w drodze włączenia spółki Caffaro S.p.A. do SNIA S.p.A. (podobnie jak zmiana firmy spółki ICC na Caffaro S.p.A., obecnie Caffaro S.r.l.) nastąpiło w 2000 r., tj. rok po

wyjsciu z rynku środków wybielających, oraz że — jak wspomniano powyżej — decydujący wpływ Caffaro S.p.A. na ICC w rozpatrywanym okresie nie został w żaden sposób wykazany przez Komisję;

- za podnoszone naruszenie jest odpowiedzialna jedynie ICC (obecnie Caffaro S.r.l.), która zresztą nie przestała istnieć prawnie, lecz zmieniła po prostu swoją nazwę. Z drugiej strony, gdyby uznać, że spółka Caffaro S.p.A. jest odpowiedzialna za podnoszone naruszenie, następcą prawnym tej spółki jest Caffaro S.r.l. a nie SNIA.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2006 r. — Solvay Solexis przeciwko Komisji

(Sprawa T-195/06)

(2006/C 212/74)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Solvay Solexis S.p.A. (Przedstawiciele: adwokaci Tommaso Salonicco i Gian Luca Zampa)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- częściowe stwierdzenie nieważności decyzji, w szczególności art. 1, 2 i 3, oraz w konsekwencji obniżenie sankcji nałożonej na Solvax;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z całkowitą lub częściową zapłatą sankcji lub ustanowieniem gwarancji bankowej.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie to ta sama decyzja co w sprawie T-185/06 L'Air Liquide przeciwko Komisji. W decyzji tej stwierdzono, że Solvax jest odpowiedzialna solidarnie z Edison S.p.A. za grzywnę w wysokości 25,619 mln euro. U źródeł odpowiedzialności skarżącej leży wyłącznie zachowanie spółki Ausimont S.p.A., która w momencie zaistnienia spornych faktów była całkowicie kontrolowana przez spółkę Edison.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi, że sankcja nałożona na nią w decyzji będącej przedmiotem sporu jest wadliwa z powodu:

- błędnego ustalenia czasu trwania naruszenia; naruszenie to miało miejsce od maja/września 1997 r. do maja 2000 r., a nie — jeśli chodzi o skarżącą — od maja 1995 r. do grudnia 2000 r.;
- błędnego stwierdzenia w odniesieniu do istoty ewentualnego wpływu i zastosowania na rynku objętym naruszeniem, jak również w odniesieniu do biernej roli, jaką skarżąca odgrywała w okresie między majem 1995 r. a majem/wrześniem 1997 r.;
- braku jej uczestnictwa w porozumieniu w sprawie ograniczenia mocy. Komisja nie uwzględniła przy nakładaniu sankcji, że spółka Ausimont nigdy nie uczestniczyła — ani w 1997 r., ani potem — w kartelu dotyczącym obniżenia/ograniczenia mocy produkcyjnej. Zatem naruszenie, które można by przypisać spółce Ausimont, jest mniej poważne aniżeli naruszenie popełnione przez inne przedsiębiorstwa, z uwagi na jego mniejszy wpływ na konkurencję, jak również przy zastosowaniu podstawowych zasad równego traktowania, słuszności i proporcjonalności;
- nieuwzględnienia jej współpracy. Pozwana nie przyznała bowiem skarżącej żadnej korzyści w związku z wykazaną przez nią współpracą, ani po jej udziale w postępowaniu mającym na celu łagodzenie sankcji, ani z powodu okoliczności łągodzących przewidzianych w wytycznych.

Wreszcie skarżąca powołuje się na naruszenie zasady proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2006 r. — Edison przeciwko Komisji

(Sprawa T-196/06)

(2006/C 212/75)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Edison S.p.A. (Przedstawiciele: adwokaci Mario Siragusa, Roberto Casati, Matteo Beretta, Pietro Merlini i Eugenio Bruti Liberati)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 maja 2006 r. (sprawa COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran), w zakresie w jakim jej dotyczy;

- ewentualnie, uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na spółkę EDISON na mocy zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie to ta sama decyzja co w sprawie T-185/06 L'Air Liquide przeciwko Komisji. W decyzji tej uznano skarżącą za odpowiedzialną solidarnie za naruszenie popełnione przez spółkę Ausimont w całym okresie jej uczestnictwa w kartelu, oraz z powodu tego naruszenia nałożono na nią grzywnę w wysokości 58,125 mln euro, z czego 25,619 mln solidarnie ze spółką Solvay Solexis S.p.A.. Należy dodać, że ta ostatnia spółka jest obecnie kontrolowana przez Solvay SA/NV, jednakże w okresie naruszenia była kontrolowana pośrednio — pod firmą Ausimont S.p.A. — przez spółkę Montedison (obecnie EDISON).

Na poparcie swoich żądań skarżąca powołuje się na:

- naruszenie istotnych zasad proceduralnych, w szczególności zasady kontradyktoryjności i prawa do obrony, jak również art. 27 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 773/2004, jako że w celu uzasadnienia swoich zarzutów pozwana wykorzystwała po raz pierwszy w decyzji okoliczność, że przez znaczną część okresu naruszenia prezes zarządu spółki Ausimont był ponadto członkiem rady administracyjnej Montecatini, tj. spółki pośredniej kontrolowanej w pełni przez spółkę Montedison (obecnie EDISON), która posiadała cały kapitał spółki Ausimont;
- naruszenie art. 81 traktatu WE, jako że skarżącej błędnie przypisano naruszenie reguł konkurencji popełnione przez spółkę Ausimont. Z jednej strony Komisja błędnie założyła, że posiadanie wszystkich udziałów w spółce jest wystarczające dla przyjęcia domniemania, zgodnie z którym spółka kontrolująca wywiera decydujący wpływ na zachowanie spółki kontrolowanej i w związku z tym spółka kontrolująca może być uznawana za odpowiedzialną solidarnie za naruszenie popełnione przez spółkę kontrolowaną. Z drugiej strony, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest wewnętrznie sprzeczna i że brak w niej uzasadnienia, oraz powołuje się na naruszenie art. 81 traktatu WE w związku z tym, że zostało w niej stwierdzone, że w niniejszej sprawie występują „inne elementy”, które wskazują na to, że spółka Ausimont nie jest niezależną jednostką zdolną do decydowania o swojej własnej strategii handlowej.

Skarżąca powołuje się również na naruszenie obowiązku uzasadnienia, jako że pozwana nie rozważyła wszystkich dowodów pisemnych i okoliczności faktycznych przedstawionych przez spółkę EDISON w celu wykazania niezależności spółki Ausimont w określaniu swojej własnej polityki handlowej.